

Sygn. akt IV U 1329/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Bogusław Łój

Protokolant: sekretarz sądowy Joanna Dejewska vel Dej

po rozpoznaniu w dniu 06 lutego 2020 r. w Zielonej Górze

odwołania S. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 03.09.2018 r. znak (...)

o przywrócenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

oddala odwołanie

sędzia Bogusław Łój

Sygn. akt IV U 1329/18

UZASADNIENIE

Decyzją z 03.09.2018 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy S. B. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS orzeczeniem z 08.08.2018 r. ustaliła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca S. B. nie zgodził się z rozstrzygnięciem organu rentowego, podając, że po 24 latach pobierania renty w jego stanie zdrowia nie ma żadnej poprawy, a nawet doszły inne choroby.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Wnioskodawca S. B., urodzony (...), z zawodu elektryk, pracował jako elektryk, elektromonter, był uprawniony do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy od 10.06.1998 r. do 31.08.1999 r.

Był następnie uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01.09.1999 r. do 31.06.2018 r.

05.06.2018 r. wnioskodawca wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Wobec zgłoszonego wniosku przeprowadzone zostały badania, w wyniku których lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z 29.06.2018 r. stwierdził, że wnioskodawca jest nadal częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta ma charakter trwały.

W związku ze zgłoszonym sprzeciwem, sprawa wnioskodawcy została przekazana komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z 08.08.2018 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Powyższe skutkowało wydaniem przez ZUS zaskarżonej decyzji.

Okoliczności niesporne, ustalone na podstawie akt organu rentowego.

U wnioskodawcy rozpoznano:

- przewlekły zespół bólowy kręgosłupa na podłożu zmian zwyrodnieniowych i wielopoziomowej dyskopatii bez istotnego ograniczenia funkcji narządu ruchu;
- stan po urazie palca V ręki prawej bez istotnego ograniczenia funkcji;
- pozapalna marskość wątroby wyrównaną;
- stan po cholecystektomii;
- żylaki odbytu;
- łagodny guz (wynosi 53%) – ubogolipidowy gruczolak nadnercza bez dysfunkcji hormonalnej;
- wole guzkowe – małe nietoksyczne;
- łagodny rozrost stercza.

Dowód: - opinia biegłych sądowych lekarzy neurologa,

internisty-gastrologa, ortopedy, k. 18-20;

- opinia biegłego sądowego lekarza endokrynologa,

k. 95-96 akt sąd.;

- opinia biegłej sądowej lekarza urologa, k. 118-118v akt sąd.

Wnioskodawca w aktualnym stanie zdrowia nie jest chociażby częściowo niezdolny do pracy.

Dowód: - opinia biegłych sądowych lekarzy neurologa,

internisty-gastrologa, ortopedy, k. 18-20;

- opinia biegłego sądowego lekarza endokrynologa,

k. 95-96 akt sąd.;

- opinia biegłej sądowej lekarza urologa, k. 118-118v akt sąd.

Stan funkcjonalny układu ruchu nerwowego jest dobry, nie stwierdza się istotnych ograniczeń zakresu ruchów stawów ani ostrych objawów rozciągowych czy ubytkowych ze strony układu nerwowego. Stopień zaawansowania schorzeń jest niewielki i nie uzasadnia uznania niezdolności do pracy. W razie okresowych zaostrzeń możliwe jest leczenie w ramach krótkotrwałego zwolnienia lekarskiego. Nie ma podstaw do orzekania długotrwałej niezdolności do pracy.

Obecny stan zdrowia, a szczególnie schorzenie wątroby, nie upośledza w sposób istotny zdolności do zarobkowania.

Dowód: opinia biegłych sądowych lekarzy neurologa,

internisty-gastrologa, ortopedy, k. 18-20.

U wnioskodawcy stwierdza się łagodny, mały guz nadnercza lewego, bez czynności hormonalnej. W badaniu ultrasonograficznym rozpoznano mały guzek tarczycy, również bez zaburzeń funkcji tarczycy.

Powyzsze zmiany nie wymagają żadnego leczenia, a jedynie obserwacji. W najmniejszym stopniu nie wpływają na funkcjonowanie organizmu i nie mają żadnego znaczenia w kontekście pracy zarobkowej.

Dowód: opinia biegłego sądowego lekarza endokrynologa,

k. 95-96 akt sąd.

Zgłaszane zaburzenia w oddawaniu moczu nie skutkują naruszeniem sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy. Stwierdzana podczas badania przedmiotowego bolesność brzucha, jąder, najądrzy, odbytu, odbytnicy oraz stercza nie jest spowodowana schorzeniem urologicznym. Prawdopodobnie jest spowodowana wielopoziomą dyskopatią kręgosłupa.

Dowód: opinia biegłej sądowej lekarza urologa, k. 118-118v akt sąd.

Sąd rozważył, co następuje.

Odwołanie okazało się niezasadne.

W myśl art. 57 ust. 1 ustawy z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 r., poz. 53), renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1) jest niezdolny do pracy;

2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;

3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów;

4) nie ma ustalonego prawa do emerytury z Funduszu lub nie spełnia warunków do jej uzyskania.

Według art. 59 ust. 1 ustawy, osobie, która spełniła warunki określone w art. 57, przysługuje:

1) renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała;

2) renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa.

Osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Osobą całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ustawy).

W myśl natomiast art. 107, prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Jedyną okolicznością, z powodu której pozwany organ rentowy odmówił wnioskodawcy dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy była okoliczność, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy.

Dla rozstrzygnięcia sporu konieczne było przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych specjalistów. Ustalenie, czy wnioskodawca jest w dalszym ciągu (po 31.06.2018 r.) osobą co najmniej częściowo niezdolną do pracy – a jeśli tak, to do kiedy – wymagało bowiem wiadomości specjalnych w rozumieniu art. 278 § 1 k.p.c.

Przy czym sąd podziela aktualne i wielokrotnie wyrażane w orzecznictwie stanowisko, zgodnie z którym specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące. Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (tak np.: wyrok SA w Lublinie z 23.05.2019 r., sygn. akt III AUa 88/2018).

Kierując się powyższymi kryteriami oceny, sąd oparł się na przeprowadzonym w sprawie dowodzie z opinii biegłych sądowych lekarzy neurologa, internisty-gastrologa, ortopedy, endokrynologa i urologa.

Biegli neurolog, internista-gastrolog i ortopeda uznali stan funkcjonalny układu ruchu nerwowego za dobry, nie stwierdzili istotnych ograniczeń zakresu ruchów stawów ani ostrych objawów rozciągowych czy ubytkowych ze strony układu nerwowego. Stopień zaawansowania schorzeń jest według nich niewielki i nie uzasadnia uznania niezdolności do pracy. Również schorzenie wątroby nie upośledza w sposób istotny zdolności do zarobkowania.

Biegły endokrynolog uznał, że stwierdzone przez niego zmiany w stanie zdrowia wnioskodawcy nie wymagają żadnego leczenia, a jedynie obserwacji. W najmniejszym stopniu nie wpływają na funkcjonowanie organizmu i nie mają żadnego znaczenia w kontekście pracy zarobkowej.

W ocenie biegłej urolog, zgłaszane zaburzenia w oddawaniu moczu nie skutkują naruszeniem sprawności organizmu w stopniu uzasadniającym uznanie wnioskodawcy za osobę niezdolną do pracy, a bóle stwierdzone podczas badania nie mają podłoża urologicznego.

Sąd przychylił się do powyższych ustaleń biegłych sądowych w zakresie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy. Opinie są spójne i logiczne, wyczerpująco wyjaśniają stan zdrowia odwołującego się, formułując konkretne i jednoznaczne wnioski. Biegli wykorzystali wiedzę specjalistyczną do przeprowadzenia wywiadu, badań i analizy dokumentacji medycznej, a wyniki tych czynności przedstawili w opinii, która okazała się pełnowartościowym materiałem dowodowym w sprawie.

W świetle powyższych ustaleń, zastrzeżenia odwołującego się formułowane wobec opinii biegłych okazały się niezasadne.

W stanowisku dotyczącym opinii biegłych neurologa, ortopedy i internisty-gastrologa wnioskodawca nie podał żadnych konkretnych zastrzeżeń, do których można by się odnieść (k. 32).

Kwestionując stanowisko biegłej urolog (k. 137), odwołujący się podał, że od ostatniego okręgu pobierania przez niego renty nie doszło do poprawy w stanie zdrowia. Stwierdzenie to jest jednak gołosłowne. Nie jest to zarzut merytoryczny, ale subiektywny wniosek nie poparty argumentacją.

Opinie biegłych są oczywiście inne, niż stanowisko lekarzy orzeczników ZUS w okresach, w których wnioskodawca uzyskiwał prawo do renty. Nie świadczy to jednak o wadliwości opinii. To, że ktoś był niezdolny do pracy w przeszłości, nie znaczy, że jest niezdolny nadal. Nie jest to sprzeczność w materiale dowodowym, tylko zmiana w stanie zdrowia. Biegli przebadali wnioskodawcę i wyprowadzili aktualne wnioski, określając stan zdrowia na chwilę obecną. To wystarczyło do rozstrzygnięcia sprawy.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji wyroku.